

jongens en meisjes drumden binnen vol schroom in de verwachting van het wonder.

Maantje Vincke schikte de plaatsen: Sint-Josef en Maria vóór de kribbe in den ledigen sliet, met al den eenen kant de os en den anderen kant de ezel, de Drie Koningen rechts, de herders links, elk met zijn tuig en gewaad, als houten beelden opgesteld. Voor de opengelaten ruimte, de meisjes neergeflokt op den grond in 't stroo, en verder, tot in de hoeken van den stal, de knechtejongens.

Eens dat elk zijne plaats had, viel de stilte plechtig in, met de verwachting in al die groot opene kinderoogen en de vraag: of er nu aanstonds iets gebeuren ging? Al de wezens waren gericht op de ledige kribbe, alsof er dáár iets verschijnen moest, en de os zoowel als de ezel wendde ook den grooten, goelijken kop, staarde al even verwonderd op dat ongewoon spektakel, en scheen nog niet heel bewust dat hij ook eene rol vervulde in het spel.

Iedereen wist dat het van Maantje komen moest, dat hij het teeken geven zou, eene verrassing gereed hield, doch de onvervaardrik stond er bedremmeld, verlegen, blijkbaar aangedaan en 't meest van al onder den indruk van de plechtigheid die hij zelf had verwezenlijkt. Zijn voornemen was geweest te vertellen het verhaal van kerstnacht, de geboorte van 't Kindeke Jezus, maar nu hij er voor stond, overviel hem eene bloedheid en aarzeling – hij dorst en wist niet hoe te beginnen, bang was hij om met de stem de heilige stilte te storen – de ingekeerdheid van het oogenblik scheen hem kostelijker dan al het andere.

Zoo verliep een heele tijd. Het leek wel alsof heel die drom jongens en meisjes stil aan 't bidden waren en vol ingetogen verrukking naar iets opkeken waarbij de os en de ezel alleen onverschillig bleven, omdat zij het wonder niet zagen. . . .

En toen, heel gewoon, zonder dat iemand wist of vermoedde dat het wonder nu gebeurde, kwam een kleine jongen achter uit de bende naar voor drummen, ging staan in den open sliet met den rug tegen de kribbe geleund, tusschen Jozef en Maria, zoo dat de klaarte der lanteerns zijn open gelaat verlichtte. Geen van allen kende den jongen – maar dat drong nu niet tot hun begrip door – ergens de groep ingelooopen; het verwekte te minder opzien daar hij heel gewoon van wezen en uitzicht, schamel in de kleeren stak en zeker nooit een andere muts op 't hoofd droeg dan de stekelige witte haarbos die hem een tamelijk schavuitig voorkomen gaf. 't Wondere aan hem waren de twee groote, stralende kijkers, en de gouden klaarte die uit zijn gelaat scheen als een glans, maar dat kwam omdat hij stond in het licht van die vele keerskes en lanteerns die de kribbe verlichtten.

Zonder aarzelen of dubben was hij beginnen vertellen, zoodat de aan-